Ч. 4. Четвер 8 (21) січня 1904 Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій го дині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і з ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З буджетової комісиї австрийскої Делеґациї. — Правительство а Чехи. — Ситуация на далекім всході. — Туреччина а Сербія.

В комісиї буджетовій австрийскої Делеґациї обговорювала ся вчера справа нових пушок і остаточно ухвалила комісия тринайцятьміліоновий кредит на нові пушки. Підчас дискусиї поставив делеґат Бернрайтер кілька питань до міністра війни, а той відповідаючи обговорював конечність доповнення старих, від 25 літ уживаних пушок новими. Що до материялу, з якого мають бути зроблені нові пушки, то заявив мін. Пітрайх, що адміністрация войскова по довгих пробах прийшла до переконаня, що найліпші будуть пушки з бронзу. Фабрики стали чують ся тим покривджені, але адміністрация войскова мусить висше ставити інтерес загалу, як інтерес поодиноких кругів. Певна річ, що найбільша часть доходу з фабрикациї нових пушок дістане ся краєвому промислови.

З Відня доносять, що др. Кербер одержав яких 19. телеґрам з ріжних сторін в Чехії, в котрих населене, що потерпіло від нещасть елементарних, просить о підвисшене державної субвенциї і о як найскорше скликане ческого сойму. Др. Кербер відповів на руки посла Пацака письмом, в котрім вказує на то, що Рада державна не розпочала ще нарад над буджетом на сей рік, а правительство могло би лиш тоді підвисшити суми визначені на основі розпорядженя для потерпівших від нещасть елементарних в Чехії, коли би по ухваленю буджету мало погляд на то, які средства касові суть до диспозициї. Чим скорше буджет буде ухвалений, тим лекше прийде ся правительству дати полекшу в нещастю. Правительство готове також сейчас скликати ческий сойм, скоро лиш буде мати запоруку, що він буде працювати, бо инакше також і сойм не причинить ся до полекші нещастя.

„Köln. Ztg." подала була оногди таку вість з Петербурга: „Як зачувати, має цар приняти японьского посла на авдиенциї в Царскім селі. Коли би тота вість потвердила ся, то можна би в тім без сумніву видіти діло великого значіня в інтересі скорого і мирного залагодженя конфлікту, а заразом було би то й найліпшим запереченем всіх вістий о війні." — Отже росийска аґентия телеґрафічна заперечує тепер ту вість і каже, що авдиенция японьского посла, до котрої привязувано так велику вагу, не відбула ся.

Та й новорічна промова царя до японьского посла не була зовсім так дуже мирна, як то первістно говорено. Здає ся, що їй в першій хвили надано умисно так великого мирного значіня, щоби тим закрити, що якраз Росия і її цар, котрий в Европі так дуже миролюбивий, на далекім всході пруть до війни. Показує ся тепер, що цар сказав лиш до японьского посла: „Тішу ся, коли виджу, що Ваш монарха має такі самі мирні змаганя як і я. Я був завсїгди тої гадки, що Росия і Японія повинні бути радше другами як ворогами".

Що можливість вибуху війни ще доси не притихла, найліпшим доказом того, що Росия заєдно висилає войска до Манджуриї і Порт-Артура. Так вислано майже всю росийску залогу з Пекіну і Тієнцина до Порт Артура, а в хіньскій столици остала ся лиш маленька частина для охорони тамошного посольства. Зачувати, що Росия зажадала від хіньского правительства, щоби оно вислало 15.000 войска до Манджуриї для забезпеченя своїх підданих.

Туреччина збирає над сербскою границею щораз більше войска, а коли сербске правительство запротестувало против того, одержало відповідь, що Туреччина мусить скріпляти свої пограничні залоги зі взгляду на то, що в Сербії збирають ся ватаги ворохобників, хоч без сумніву без відомости і проти волі сербского правительства. Сербске правительство обіцяло ся не допускати до того, щоби в Сербії орґанізували ся ватаги ворохобників.

4

Сліди їздця.

(Повість з англійского).

(Дальше).

— Моє діло — оповідав Варґас дальше — було скінчене. Бо, знаєте, я не був цілком певний, чи я убив того чоловіка. Навіть коли би то так затріщало, було его черепом, то й в такім случаю лікарі могли его полатати і зробити з него здорового чоловіка. Такі річи вже лучали ся. Тому я чим скорше завинув годинник і ланцушок в хусточку і сховав ві до кишені. Відтак завісив клунок на конець палиці і пустив ся в дорогу до Гайклерк.

— Де і коли продали ви зрабовані річи? — питав сер Еверард.

— В Берфорді; шість тижднів по смерти пана Блєка.

— Чи то всьо, що ви мали мені сказати?

— Так, пане; то всьо.

В часі тої сповіди сидів сер Еверард в задумі. Оперши ліктем о стіл, а чолом на лівій руці, сидів і писав протокол. Для Варґаса було неможливо заглянути в лице свого слухача.

— Чоловіче — відозвав ся нараз сер Анніян і поглянув отверто і щиро на Варґаса — ви собі дуже красно уложили свое оповідане. Дехто назвав би его імовірним. Але я не назву его так. Я знаю, яка дивна буває часом людска душа, в як непонятний спосіб она деколи виявляє ся. Чи не було би ліпше, як би ви забули о тім, що мені саме сказали, а признали ся просто, що ви в нужді і не маєте де переночувати?

— Ні — відповів Варґас уперто — своїх слів не відкличу. То, що ви записали в протоколі, нехай лишить ся!

— Так? А чи ви розважили, що за такі річи вішають, що ви робите з себе кандидата до шибениці?

— Я не знаю, чи по двайцятьох літах повісять чоловіка.

— Побачите, що й двайцять літ не зміняє річи.

— То властиво не було ніяке скритоубийство, бо як я ударив его по голові, то не знав, що убю его.

— Тяжко, аби ви в наших сторонах найшли таких судів, котрі гляділи би на річ так як ви. Пан Блєк був загально люблений, его смерть викликала в цілій околици бурю негодованя і жаль. Буде з вами дуже зле, коли той протокол відчитають перед дванайцятьма судиями присяжними нашого ґрафства.

— Спробую — відповів Варґас уперто. — Не гадаю, аби мене повісили. А як повісять, то зроблять конець житю, котре й так не багато варте. Покличте, пане, вашого сьвідка, нехай підпише протокол.

— З вас дурна уперта голова — скрикнув начальник гнівно. — А що було би, як би я не хотів приймити вашого зізнаня? Тоді мусїли би ви пійти де инде складати такий самий протокол.

— То заволічу ся ще до Гайклерк і там ставлю ся до суду.

Сер Еверард задзвонив.

— Ваша дорога веде до шибениці — сказав. — Памятайте, що я вас остерігав і не удавайте ся відтак до мене о поміч; бо я вам вже не буду міг помогти. Не приходіть до мене плакати, як инакше надумаєте ся.

— Инакше не надумаю ся — відповів Варґас. — Того не бою ся. Але коли мені здає ся, що ви раді би помогти бідному чоловікови, то я попрошу вас о щось. Маю тут пса з собою. Непочесно він виглядає, але буде вам стерегти дріб перед щурами. Дайте єму трохи соломи на леговище і не позвольте єму голодувати, а зробите мені величезне добродійство.

— У мене не буде мати кривди — відповів сер Еверард.

На голос дзвінка увійшов служачий.

— Пішли сейчас по Джексона і заведи того пса до стайні. Скажи Джімбертови, аби его погодував.

— Нехай вас Господь нагородить, сер Еверард — сказав Варґас з сльозами в очах.

Підніс пса за карк до гори, притиснув его холодний ніс до своїх сухих губ і подав его служачому.

— За десять мінут явить ся тут поліциянт, коли мій служачий застане его дома — відозвав ся сер Еверард до Варґоса, коли двері за льокаєм замкнули ся. — Маєте десять

Новинки.

Львів дня 20-го січня 1904.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** іменувала між иншими управителями 2-клясових шкіл: Мих. Малого в Глещаві, Онуфр. Турка в Люблинци новім, Ант. Владику в Стібні, Дмит. Єзерского в Дубровици, Мих. Лисовского в Куровичах, Йос. Цемброновича в Королівці; дальше учителями і учительками в 2-кл. школах народних: Мар. Землянську в Карлові, Йос. Чижову в Запитові, Лук. Трембицку в Немирові, Ядв. Цемброневичеву в Королівці, Йос. Лецько в Деревни, Ванду Гайдзицку в Краснім; вкінци учителями і учительками 1-клясових шкіл: Марк. Жанковского в Тулукові, Стеф. Куриляка в Белелуї, Мар. Пилецкого в Грушові, Макс. Гавлицкого в Хотилюби, Ник. Кулинича в Камінці новій, Леон. Даугошевску в Вільшані, Єл. Шидловску в Карові, Мих. Киселика в Камінці-Липник, Мел. Павликевичеву в Жапалові, Мар. Густковичівну в Мощаници, Ів. Нарожаньского в Голотках і Ник. Антоняка в Покропивні. — Ц. к. краєва Рада шкільна перенесла: Сид. Витеківну з 3-кл. школи женьскої в Бучачи до школи женьскої в Станиславові, Володим. Дорошa, учителя 1-кл. школи в Хлібичині лісним на таку саму посаду в Цетули. — Ц. к. краєва Рада шкільна вилучила громаду Башню горішну в окрузі чесанівскім із звязи шкільної в Башни долішній і зорґанізувала окрему 1-кл. школу в Башни горішній; громаду Гриньківці в окрузі гусятиньскім із звязи шкільної в Пробіжній і зорґанізувала окрему 1-кл. школу в Гриньківцях. — Ц. к. краєва Рада шкільна зорґанізувала 1-кл. школи народні в Стовках і Ямільній, городецкого повіта і перемінила 2-кл. школу в Заболотові, пов. снятиньского на 5-кл. і 2-клясову в Фельштині, старосамбірского пов. на 4-клясову.

— **Сьвято Богоявлення Господного** обходжено вчера у Львові як все дуже торжественно. По службі Божій в церкви Успеньской, котру відправив ВПрсосьв. Митрополит Шептицкий в сослуженю членів капітули і численного духовеньства, слідувало водосьвятіє в ринку. В торжестві, крім духовеньства, взяли участь: в заступстві неприсутного Є. Е. п. Намістника радник Двора гр. Володимир Лось, Є. Е. п. Маршалок краєвий гр. Ст. Бадені, представителі властий державних, краєвих і войскових, президент міста др. Малаховский на чолі членів ради міскої, академічний сенат університету і тисячі народу. Почетну войскову асисту творив один баталіон 30 пп. з капелею. В процесиї довкола ринку виступили братства всіх тутешних церков. Торжество покінчило ся около години $11^1/_2$ перед полуднем.

— **Знесене мита**. Повітова рада в Лимановій знесла всі мита на повітових дорогах в повіті.

— **Почетне горожаньство.** Рада громадска міста Николаєва надала на своїм засіданю дня 15 с. м. почетне горожаньство Є. Е. п. Маршалкови краєвому гр. Стан. Баденїому в призианю заслуг положених коло розвитку того міста.

— **Службу сільского листоноса** заведено з днем 16. с. м. при ц. к. уряді почтовім в Озірній для місцевостий Цебрів, Воробіївка, Середниці і Висипівці. З тої причини видїлено громаду і обшар двірский Воробіївку з округа доручень ц. к. уряду почтового в Глубічку великім і придїлено їх до уряду почтового в Озірній.

— **В приступі божевільства.** З Відня доносять, що купець тамошний Франц Котіль в приступі божевільства пробив ножем свого тещу, поранив жену, а відтак сам відобрав собі житє.

— **Зелїзнича катастрофа.** З Познаня телеграфують, що особовий поїзд, ідучий з Познаня до Вжесні, вискочив із шин коло стациї Покля. В наслідок того одна особа погибла на місци, а кілька есть раневих.

— **Померла** Юлія з Романовских Филипова, жена пароха в Чернїєві під Станиславовом, дня 16 с. м. в 53-ім році житя.

— **Смертельна пригода.** В фабрици цукру в Лужанах на Буковині лучила ся дня 13 с. м. пригода, котрої жертвою стало людске житє. Занятий в фабрици 24-лїтний робітник Михайло Кошарльок з Лужан дістав ся в якийсь невитолкований спосіб під колесо машини і погиб на місци. При тій нагоді потерпіли легкі рани дозорець фабричний Веверка і монтер Берна.

— **Ненаситний Париж.** Ґазета Gaulois подає, кілько штук худоби з'їдає річно населенє Парижа. В минувшім році убито в Парижи 317.712 волів і коров, 176.242 телят, 1,996.108 баранів, 503.091 безрог, 402 кіз, 31.790 коний, 485 ослів і 49 мулів. Парижани суть, як видко, любителями баранини так, що навіть ціла Франция не може доставити своїй столици потрібної скількости баранів. Тому спроваджено в тім році 412 340 баранів з Альжиру, 101.008 з Австриї, 25.893 з Німеччини, 6.314 з Росиї, 2.441 з Чорногори, а 800 з Канади.

— **Кваліфікацийні іспити** для учителів народних шкіл перед іспитовою комисиєю в Самборі розпічнуть ся з частию письменною дня 8 лютого с. р. Речинець вношеня подань до кінця січня. — Такі самі іспити в Перемишли розпічнуть ся 29 лютого, причім речинець вношеня подань установлений до 20 лютого; — в Тернополи дня 16 лютого, речинець подань до 7 лютого с. р.

— **Репертуар театру в Дрогобичи.** В четвер, 21. січня „Дзвін до церкви людий скликає а сам у неї не буває“ конкурсова комедия Яновскої; в суботу 23. січня „Жидівка вихрестка“ драма зі співами Тогобочного; в неділю 24. січня „Свати Мусія“ оперета Кропивницкого; ві второк, 26. січня „Весїлля при ліхтарнях“ оперета Офенбаха; в четвер, 28. січня „Хазяїн“ штука Карпенка-Карого.

— **Запомоги для бурс.** З рячалтової квоти 10.000 К призначеної соймом на запомоги для бурс, краєвий Видїл в порозуміню з краєвою Радою шкільною удїлив між иншими: руській бурсї в Стрию 100 К, бурсї Руского Товариства педаґоґічного в Станиславові 300 К, руській бурсї ім. Івана Хрестителя в Дрогобичи 200 К, руській бурсї в Тернополи 500 К, ювилейній бурсї ім. сьв. Николая в Перемишли 600 К, руській бурсї в Бродах 100 К, бурсї ім. Володимира в Самборі 200 К, руській бурсї Товариства педаґоґічного у Львові 450 К, селяньскій бурсї у Львові 100 К, бурсї ім. сьв. Онуфрея в Ярославі 150 К, бурсї ім. сьв. Михайла в Коломиї 100 К, руській бурсї в Бережанах 200 К, селяньскій бурсї в Станиславові 100 К, інститутови сьв. Николая у Львові 500 К.

— **Підмоги для підупавших ремісників.** Дня 19 лютого с. р. будуть роздані міскою радою у Львові дві підмоги по 500 К з фондациї міста Львова, утвореної з нагоди 50-лїтного ювилею епископства папи Льва XIII., між під-

---

минут часу, аби надумати ся і розважити, на що рішаєте ся. Коли між тим не відкличете вашого зізнаня, будете арештовані. Лишаю вас самих, надумайте ся!

Він вийшов і Варґас цілком свобідно міг був утечи задними дверми. Ще ніколи не був сер Еверард так лагідний зі злочинцем, як нині. Імовірно завдяки просьбі Валлї.

V.

Син жертви.

Мимо обіцянки не вернув сер Еверард зараз по переслуханю Варґаса до сальону. Він пійшов до свого кабінету, затишної комнати, заложеної книжками від стелї до підлоги. Там проводив звичайно час перед полуднем. Комната робила дуже миле враженє. Лямпа горіла на малім округлім столику недалеко комина а червона грань огня відбивала ся в пестрих кафлях печи. Темнозелені заслони закривали одиноке широке вікно; в цілій комнаті володїла тишина і спокій.

Утомлений упав сер Еверард у свій фотель. Випочивав з замкненими очима по трудах дня.

— Який упертий чоловік! — сказав до себе — і як дивно, що охота самого себе обжаловувати так часто лучає ся. А однако одна часть єго оповіданя звучить так правдиво. Годинник і ланцушок був заставлений в Берфорд. То видало ся ще тоді і поліция надармо слідила за виновником.

Озвав ся дзвінок. Сер Еверард полишив Варґаса цілковито а сам пійшов на гору переодїти ся. Домашне житє в Шпрінґфільді не сьміло зміняти ся длятого, що якийсь волоцюга спішить ся, аби чимскорше віддати ся в руки суду.

В комнаті на горі дожидав єго льокай, трийцятьпятьлїтний мужчина, високого росту, марний і трохи жовтий на лици, але з розумними сірими очима. Дуже знатна особа був той льокай; вся домашна служба глядїла на него з почестию. Єго пан винайшов єго собі в Парижи, в часї своєї подорожи, де той чоловік, котрого кишенї були тоді як раз пусті, заробляв по кілька франків денно як провідник анґлійских подорожних. Чоловік той, як то кажуть, їв не з одної печи. Був сином сільского сьвященика і внаслідок якоїсь молодечої дурнbacki перервав свою науку на університеті. Від того часу не хотів нічого знати про так званих поважаних людий, бо уважав їх заскорузлими неуками. В часї шкільної науки коштував вітця величезні суми, але остаточно якось відвязав ся від него. „Я спосібний лише до вандрівного житя“. „Волію — сказав собі — за границею бути послїдним бідолахою і неробом, як бути тягаром тут своїм своякам“. Рішивши так справу, виїхав за границю, від у Франциї і Швайцариї богате в пригоди житє і придбав деякі сумнївні відомости, аж вкінци опинив ся в Парижи без приятелів і знакомих майже близький голодної смерти. Тоді оповів сер Еверардови Андїніянови своє житє, той єму повірив і приймив до своєї служби. Ніколи не мав єго пан лїпшого слуги, а радше слуги такого, котрий би повнив свої обовязки з більшою ревностию і совістностию як він.

— В моїй канцеляриї сидить якийсь дивний чоловік — сказав сер Еверард, входячи до комнати. — Скажіть Скрупови, нехай уважає на срібло. Як прийде поліцияит, дайте мені знати. Тепер вас не потребую.

Всьо, чого сер Еверард потребував, було вже приготовлене. Льокай вийшов і він почав передягати ся.

Одївав ся поволійше як звичайно, шукав чогось, брав сю або ту річ до руки і клав її відтак назад, задуманий і нерішучий. Чиж то не був день сумних споминів? І якого житя додало зізнане волоцюги тим споминам!

Не міг погадати про передчасну смерть Вальтера Блека, аби при тім не нагадати собі на вчасну смерть своєї жени, що лучила ся також того самого дня. Він клячав при ліжку умираючої, коли наспіла до Шпрінґфільду вість про нещастє, яке постигло Блека.

Вкінци покінчив сер Еверард з переодяганєм і перейшов до сальону. На коридорі стрітив Скрупа.

— Джексон, сер Еверард пійшов нині по полудни до Гайклерк — сказав Скруп. — Перед девятою годиною не надїють ся єго дома. Джільберт велїв єму сказати, аби сейчас по повороті прийшов сюди.

— Дуже добре; не завадить уважати на чоловіка, що сидить в канцеляриї; може то який злодїй.

— Я замкнув двері на ключ.

— Не треба. Отворіть двері і дайте єму що їсти. Він виглядає немов би умирав з голоду.

Норберт Блек сидів сам при огни, коли сер Еверард увійшов до комнати

— А що? — скрикнув, зриваючи ся з крісла і йдучи на стрічу господаря. — Вн так довго дали ждати на себе. Було що правда на моїм підозріню? Чи то убийник мого вітця?

— Успокій ся, Норберте, прошу тебе! На мій погляд, то сей чоловік або божевільний, або хитрий і з незвістних менї причин обжаловує себе о злочин, якого не допустив ся.

— Так він признав ся — то він — скрикнув Норберт придавленим голосом. — Хочу єго бачити — мушу послухати.

— Любий Норберте, ти не маєш права мішати ся в ту справу.

— Право — я не мав би права, я, син убитого?

— Рішучо ні. — Мусиш ждати, аж закон справедливости помстить смерть твого вітця. Коли той чоловік говорив правду, о чім я сумніваю ся — коли він і пізнїйше буде обставати при своїм зізнаню, то річ буде дуже прост

упавших без власної вини ремісничих майстрів католицкого обряду, народности польскої або рускої, щоби уможливити їм дальше ведене ремесла. Першеньство до тих підмог мають горожани міста Львова, а приналежні до одного з галицких міст. Поданя о ті підмоги треба вносити до міскої ради через палати ремісничих товариств найпізнійше до кінця с. м.

— **Запомоги для убогих учеників.** Краєвий Виділ уділив з ричалтової квоти 2.400 К, призначених на запомоги для товариств, які опікують ся убогими учениками, отсї запомоги: Товариству для спомаганя жидівскої молодїжи ґімназ. у Львові 200 К, „Шкільній Помочи“ у Львові 200 К, Рускому товариству педаґ. для дівчат ім. сьв. Ольги у Львові 200 К, товариству „Руслан“ у Львові 200 К, товариству 2-крайцарових вкладок в Перемишли 200 К, Товариству ім. сьв. Кирила в Перемишли 200 К, „Шкільній Помочи“ в Сяноцї 200 К, комітетови кухні для учеників в Заліщиках 200 К, „Шкільній Помочи“ в Самборі 200 К, „Шкільній Помочи“ в Коломиї 200 К, „Шкільній Помочи“ в Станиславові 200 К і товариству ім. сьв. Николая в Тернополи 200 К.

— **Важне для катехитів і народних учителїв.** Дуже потрібний і хосенний при науці релїґії в народних школах є „Практичний провідник для катехитів,“ одобрений Матр. Ординариятом і Радою шкільною краєвою. В трьох частях того провідника є виложений практично предмет релїґії для шістьох степенів науки а евентуально для чотирох кляс. Хто учить релїґії в народних школах або і приватно, повинен мати ту книжку. Набути можна в книгарни Шевченка і Ставропигійскій по цїнї 4 К 80 с за всї три части. Для народних учителїв є знижена цїна на 3 К, але лиш у о. Евгения Гузара, ул. Кампіяна 15, у Львові.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 19 сїчня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·10 до 8·20; жито 6·65 до 6·80; овес 5·30 до 5·70; ячмінь пашний 5·20 до 5·40; ячмінь броварний 5·50 до 5·75; ріпак 9·75 до 10·—; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·75 до 9·—; вика 5·50 до 5·75; бобик 5·30 до 5·60; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 5·80 до 6·—; хміль за 56 кільо 160·— до 170·—; конюшина червона 60·— до 66·—; конюшина біла 65·— до 75·—; конюшина шведска 45·— до 60·—; тимотка 19·50 до 21·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 20 сїчня. „Wien. Abdpost.“ доказує, що розвязанє ради міста Триєсту наступило длятого, що виділ міский мимо протестів і рішеня трибуналу адміністрацийного признавав вибори за законні.

Відень 20 сїчня. Завязало ся тут з кругів посольских, промислових і торговельних товариство під назвою „Австрийске товариство всхідне,“ котрого цїлию єсть підношенє і підпиранє австрийскої торговлї на Балканї.

Відень 20 сїчня. До „Dajly Telegr.“ доносять з Петербурга, що послїдна японьска нота зробила тут як найгірше вражінє. Японія хоч в чемній формі обстає при своїх первісних жаданях.

Берлин 20 сїчня. Після вістий з Пекіну кн. Туан небезпечно занедужав а Чунґфусінґ помер.

Будеш мати то вдоволенє, що побачиш єго в Гайклерк на шибеници, коли то може зробити тебе щасливим.

— На всякий способ буду більше вдоволений, коли буду знати, що убийника мого вітця покарано — відповів Норберт рішучо. — А тепер що буде? Той чоловік сидить у вашій канцеляриї. Чей єго там стережуть і заложено єму кайдани?

— Ще нї. Жду, аж Джексон верне з Гайклерк. Не гляди так люто, Норберте. Він не утїкне. Виразно настає на те, аби єго арештувати.

— Міг би надумати ся і утечи.

— Не бій ся. Я велїв єго стерегти, а Скруп замкнув єго.

— Дуже розумно зробив. А як він виглядає той драб, той чорт?

— Я сказав би, що як який бідолаха.

— Не міг би я єго побачити, так аби він того не знав? Я хотїв би, аби на случай, коли би він утїк, знати єго лице. Можу єго побачити, сер Еверард?

— Обійди довкола дому і заглянь крізь вікно до канцеляриї; там єго побачиш. Віконницї не були замкнені, як я там був. Але ось іде Валлї. Ходїм до вечері.

— Нї, нї — крикнув Норберт з болем — Нинї не можу їсти. Даруйте менї, сер Еверард і ти Валлї!

Она стояла цїлком блїда побіч него і глядїла уважно в єго лице.

— Прости! Мушу відійти. Я ще верну сего вечера, сер Еверард і звідаю ся, що стало ся. Ви чей не будете нїчого укривати передо мною? Я гадаю, що той чоловік сказав правду. Гадаю, що вкінци месть досягне винного. Не беріть тої справи легко. Памятайте, що мій отець був вашим приятелем.

— Чи міг би я на то забути? Я немов би бачив єго нинї перед моїми очима. Але в такій справі, як та, не можу руководити ся пристрастию. На щастє, я не богато маю тут до говореня. Передам того чоловіка Джексонови і моя задача скінчена. Але ти мусиш бути розумнїйший, Норберте! Твоя синівска любов не повинна робити тебе несправедливим. Хоч як може тебе болїти смерть твого вітця, то однако не повинно тобі робити вдоволеня, що невинного чоловіка повісять.

— Звідки ви здогадуєте ся, що той чоловік невинний? — спитав Норберт нетерпеливо.

— З тої простої причини, що признає ся до вини. Правдивий злочин рідко коли без примусу виявляє ся. Я не сумніваю ся, що той чоловік, що наробив нам тільки прикрости, відкличе завтра всьо перед судиями в Гайклерк.

— Добраніч — відозвав ся Норберт коротко. — Добраніч, Валлї.

Діткнув ся єї руки, яку она єму подала і не оглядаючи ся вибіг з комнати.

„Які уродини!“ — погадала бідна Валентина, ідучи з вітцем до сусїдної комнати. — „Мої уродини були для мене все сумні; але ті найсумнїйші зі всїх.“

Отець і дочка засїли напротив себе при округлім столї; між ними стояв порожний таріль Норберта. На той день єго вправдї не просили, але для него все накривало ся, коли він приїхав до Остордж. Валлї кинула сумний погляд на порожнє крісло, відтак удавала, що їсть. Поважний льокай ходив сюди і туди, єго помічник ходив за ним і помагав єму в роботї: ті два служачі, що обслугували ту мовчаливу пару, що сидїла при столї без найменшої охоти до їди, були немов взірцем домашної комедиї в родї „Богато крику о нїчо.“

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

Запрошенє до передплати.

З новим роком звертаємо ся до наших читателїв з просьбою, щоби старали ся відновити передплату як найскорше так, аби наклад можна управильнити і висилки не треба переривати. Рівночасно звертаємо ся з просьбою до всїх наших читателїв, щоби старали ся приєднувати для нашої часописи нових передплатників, памятаючи на те, що тим зроблять не малу прислугу нашому народови, котрому потреба як найбільше просьвіти і науки.

„Народна Часопись“ буде й на дальше держати ся тої самої проґрами що й доси, значить ся, буде попри всїлякі вісти політичні з цїлого сьвіта подавати як найобильнїйший і найвсестороннїйший материял до читаня як з обсягу красної лїтератури так і всїх наук потрібних для загального образованя і практичного житя. На добір що найкрасших повістий будемо як і доси класти найбільши вагу, а у кого буде охота, той зможе зробити собі з наших фейлетонів гарну бібліотеку.

Передплату на „Народну Часопись“ приймають у Львові Аґентия дневників п. Соколовского, пасаж Гавсмана ч. 9, а на провінциї ц. к. Староства. Можна присилати також просто до нашої Адміністрациї, але тодї не жадати, щоби висилка ішла через ц. к. Староство; хто там хоче відбирати, нехай там передплачує.

Передплата у Львові в Аґентиї дневників п. Соколовского, пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік	4 К 80 с
на пів року	2 „ 40 „
на чверть року	1 „ 20 „
місячно	— „ 40 „

Поодиноке число 2 сотики.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік	10 К 80 с
на пів року	5 „ 40 „
на чверть року	2 „ 70 „
місячно	— „ 90 „

Поодиноке число 6 сотиків.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).